

Zatajuj se!

5. Notranje in zunanje zatajevanje.

Vsled izvirnega greha nasprotuje telo duhu, duh pa Bogu. Da bode telo pokorno duši, duša pa božji volji, to moremo doseči le po zatajevanju. Le po junaškem premagovanju namreč se da uporno telo toliko ukrotiti, da izpolnjuje to, kar zahteva duša; a tudi notranje slabo nagnjenje se dá le po vztrajnem zatajevanju pripraviti do tega, da se duša popolnoma ukloni božji volji in deluje po božjih zapovedih in svetih.

Ločimo torej dvojno zatajevanje: notranje ali dušno in zunanje ali telesno. Notranje naj vlada dušne sile, zunanje naj pa urejuje telesne zahteve.

Dušno zatajevanje je sicer imenitnejše in potrebnjše; a brez telesnega ne more uspevati, ker telo ima jako veliko moč pri dušnem delovanju.

Zunanje zatajevanje zadeva naše ude, čutila in telesne občutke, n. pr. roke in noge, oči, ušesa, jezik, čutila vonja, okusa in tipa, občutke mraza in vročine, lakote in žeje, bolečine in prijetnosti itd. Notranje zatajevanje pa se ozira n. pr. na radovednost, domišljijo, notranja čustva, nagnjenja, strasti itd.

To naj tukaj zadostuje, ker moram o tem še itak pozneje kaj več nasvetovati za posamezne slučaje.

* * *

Blažena Katarina Emeriška nam je posebna vzornica v zatajevanju. Ko je šla k prvi spovedi, so ji starši dali sedem vinarjev, da bi si kupila belega kruha kakor drugi otroci, toda podarila jih je ubožcem, da bi ji Bog odpustil grehe. Oči je zatajevala s tem, da je zamižala ali pa se drugam ozrla, ako je bilo videti kaj lepega in prijetnega, ali pa take reči, ki so vzbujale radovednost; posebno pa je v cerkvi vedno pazila na svoje oči. Mislila si je: Nikar ne pogledaj tega ali onega, motilo bi te ali pa bi ti utegnilo biti preveč všeč. In kaj bi ti pomagalo, če pogledaš tja? Iz ljubezni do Boga ne stori tega. — Da bi zatajevala

ušesa, si je mislila, kadar je bilo mogoče slišati kaj prijetnega ali novega in mikavnega: Ne! ušesom ne dovolim tega; iz ljubezni do Boga ne grem poslušat. — Jezik je zatajevala tako, da je zamolčala, kar bi bila rada povedala, in da ni hotela jesti kaj takega, kar se ji je zdelo posebno slastno. — Ako jo je mikalo iti kam, kamor je ni klicala ne dolžnost ne kako dobro delo usmiljenja, je premagala svoje noge ter si mislila: Ne! ne grem; veliko bolje je, če ne grem, in iz ljubezni do Boga opustim tako pot, morebiti bi se potlej še kesala, ko bi šla. Radi zatajevanja je tudi večkrat bosa hodila. — Pa tudi v notranjem zatajevanju se je pridno vadila.

6. Dvojna priložnost za zatajevanje.

Boj se imenuje naše življenje, in katekizem imenuje nas vernike na zemlji vojskujočo cerkev. V vojski je pa lahko mogoče dvojno delo, kakor naneso okoliščine: včasih vojaki napadejo nasprotnika, včasih pa se branijo proti sovražnemu napadu.

Slično je tudi pri našem zatajevanju. Mnogokrat se nam prilika za premagovanje ponudi sama — nasprotnik nas napade; včasih pa sami iščemo take prilike, — mi zasledujemo in napadamo sovražnika. V prvem slučaju bi smeli zatajevanje imenovati poslano, v drugem pa iskano.

Priložnosti za zatajevanje, ki se nam same nudijo, so n. pr. take-le: neugodnosti narave in letnih časov; neprijetne okoliščine našega stanovanja, neljube razmere domačih ljudi in sosedov; neprilike v občeivanju s tujci, težave stanovskih opravil, naše osebne nevšečnosti itd.

Svetniki so pa tudi še sami iskali priložnosti za zatajevanje, kakor je bilo že omenjeno o prostovoljnem premagovanju. Kako naj bi jih, vsaj po nekoliko, posnemali tudi mi, bo nam natančneje povedano pozneje.

* * *